

Nilgün Öneş

ağlamak yok!

—
Roman
—

Nilgün Öneş, İnebolu’da doğdu. Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi mezunudur. Uzun süre grafik tasarımcı olarak çalıştı. Kitap kapakları, afişler, broşürler ve çeşitli baskılı işler üretti. Çocuk kitapları resimledi. 80’li yıllarda *Somut* dergisinin kadın sayfasına “Bugünün Kadını” isimli bir bant çizdi. 1993 yılından itibaren senaryo yazmaya başladı.

2010-2012 yılları arasında Senaryo Yazarları Derneği Başkanı olarak çalıştı. Senaryo eğitim seminerleri ve uygulama atölyeleri yapmaktadır.

Ağlamak Yok!

AĞLAMAK YOK!

Yazan: Nilgün Öneş

Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Ajans Letra aracılığı ile alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2020 / ISBN 978-605-09-7131-6

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ağlamak Yok!

Nilgün Öneş

Annelere... Kızlara...
Kızıma...

Kırmızı Sakal

Annem, kenarları lacivert biyeli kırmızı emaye kabı elimi tutuşturup buz istemem için beni yakın arkadaşı ve etraftaki tek buzdolabı sahibi Yüksel Hanım Teyze'ye yolladı. Amcam geldi İstanbul'dan, babamla rakı içecekler. Ve tabii ki buz lazım.

Bizim bahçeyi geçtim, tahta kapının mandalını açıp çıktım, aynı anda annemin sesini duyar gibi oldum:

“Mandalı açık bırakma!”

Mandalı çevirip kapattım. Tam yola koyuluyordum ki Yüksel Hanım Teyze'yle bizim evin arasındaki ağaçta, elimden kurtulmuş birkaç erik tanesi görüp durdum. Alçak dallara tırmanıp kalan erikleri topladım, emaye kabın içine doldurdum. Bir tanesini ağzıma attığım anda onu gördüm. Kocaman gövdesini zorlukla taşıyan incecik bacakları yüzünden iki yana yalpalayarak yaklaşıyordu. Bu yürüme şekli onu daha da korkunç hale getiriyor. Tombalak bir vücudu, ince uzun bir boynu var, bu yüzden başını sağa sola aniden çevirebiliyor. Nereye gitsem beni görüyor, bundan eminim. Yürürken gerdanını öne arkaya doğru kırıyor. Bazı geceler rüyama kadar giren kırmızı sakalıysa en korkunç yeri. Göğsüne doğru iniyor ve her hareketinde sallanıyor. Ara sıra sırtına pelerine benzer bir şey takıyor. Kendi kendine yürürken başını eğip düşüncelere dalıyor. Geçen gün babamın dairesinin önündeki bahçede dolaşıyordu, uzaktan seyrettim onu.

Yavaş adımlarla, yere bakarak uzaklaşıp gitti.

Nefesimi tutup bekledim, biliyorum birazdan her zamanki gibi bana doğru koşmaya başlayacak. Kim daha önce hareket edecek diye kısa bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz. Durduğum noktadan Yüksel Hanım Teyze'nin evi çok yakın görünüyor, oraya kadar hızlıca koşabilirim.

Ya yetişirse?

Bazen o da çok hızlı olabiliyor. Ama çare yok koşacağım ve yapıyorum, aniden koşmaya başlıyorum...

Hemen peşime düşüyor. Arkamdan otların üzerinde çıkarıldığı ayak seslerini duyuyorum. Ben hızlandıkça o da hızlanıyor. Korkudan ayaklarım popoma değıyor, emaye kaba doldurduğum erikler yere saçılıyor. Bütün bu telaşa rağmen Yüksel Hanım Teyze'nin bahçe kapısını hızla açabiliyorum. Mandalı kapatmam için annemin sesini duymama bile gerek kalmıyor. Ama hâlâ tehlikeyi atlatmış değilim. Evin kapısını hızla çalıp bekliyorum, Yüksel Hanım Teyze önce kapıyı sonra da tel sinekliği açıp merakla bana bakıyor. Hızla içeri girip onun arkasına saklanıyorum. İçeriden radyonun sesi geliyor. "Seni herkesten kıskanıyorum" şarkısı çalıyor.

Güvendeyim.

Yüksel Hanım Teyze dışarıyı kolaçan edip soruyor.

"Yine mi peşine düştü?"

Eline kapının önünde hazırda bekleyen plastik bahçe terliklerinin tekini alıyor ve ileriye doğru fırlatıyor:

"Hadi git buradan, kışt!"

Hindi, sırtına terliği yiyince ters istikamete doğru kırmızı sakalını sallayarak ve iki yana yalpalayarak hızla koşup kayboluyor.

"Korktun mu? Dur sana su vereyim" diyor Yüksel Hanım Teyze. Kalın sigaralı sesiyle. Annem öyle diyor. Yüksel Hanım Teyze'nin aslında çok güzel bir sesi varmış, çok sigara içtiği için kalınlaşmış. Sigaraya çocuğu olmayacağını öğrendiği za-

man başlamış. O yüzden bütün çocukları çok sever. Bize vermek üzere evinde her zaman kurabiye, çikolata gibi ıvır zıvır şeyler bulunur. Bunu bildiğim için bana uzattığı suyu içerken gözlerimle hızla etrafı tarıyorum. Evet, kuzinenin üzerinde fırından yeni çıkmış o meşhur iki renkli bisküvilerinden var. Babamın deyimiyle, tam dört ayak üstüne düştüm.

“Annen buz mu istiyor?”

Bisküvilerden zorlukla gözümü alıp kendime geldim, başımı salladım. Yüksel Hanım Teyze elimdeki emaye kabı aldı, kocaman buzdolabının kapağını açtı, buzluğu çıkardı. Şimdi en sevdiğim bölüm başlayacak. Buzluğu kenarından çekip gevşetecek ve buz parçaları kaba dökülecek. Bütün bunları yaparken o kocaman sesiyle bana dönüp “Kabaramazsın kel Fatma, annen güzel sen çirkin” dedi gülerek.

Kalıbı yeniden suyla doldurup dolaba koyarken “Ne yaptın? Yine böyle mi dedin yoksa?” diye sordu.

Hiçbir şey yapmadığımı söyledim. O bu arada elindeki tabağa sıcak bisküvilerden dolduruyordu. Yutkundum. Mutfak masasına karşılıklı oturduk. Tabağı önüme koydu. Bir tane bisküvi alıp ısırıldım.

“Misafiriniz mi var?” diye sordu bu defa.

“Amcam geldi” dedim. “Bana bir sürü kitap getirmiş. *Balonda Beş Hafta, Seksen Günde Devriâlem, Aya Seyahat, Küçük Prenses, Pollyanna...* Bir de *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah.*”

“Ooo hadi yaşadın” dedi gülerek. “Çabucak okursun onları sen şimdi. Yaz tatilinde hepsini bitirirsin.”

Sevinçle başımı sallarken bir solukta bütün bisküvileri yalayıp yuttum. Yüksel Hanım Teyze amcamın ne kadar kalacağını sordu.

“Yarın dönüyor” dedim. “Bu defa çok kısa kalacak. Çünkü yeni bir iş almış. Bir dahaki gelişinde daha uzun kalacak ve odamı boyayacak, bana söz verdi.”

Gitmek üzere ayağa kalkınca buz dolu emaye kabı uzattı, gazete kâğıdına sardığı birkaç bisküviyi de elbisemin cebine yerleştirdi beni utandırmadan. “Yolda giderken yersin” dedi.

Sanki yol çok uzunmuş gibi.

Yolda giderken ona teşekkür etmeyi unuttuğumu hatırladım. Yüksel Hanım Teyze ben korkmayayım diye bizim evin bahçesine girene kadar arkamdan baktı.

Burada yaşayanların evleri, ön bölümüne çiçek, arkaya da sebze ektikleri geniş bahçeler içinde, ağaçlıklı alanlarla birbirine bağlanmış ve etrafı çitlerle çevrilmiş büyük bir arazide. “Lojmanlar” diyoruz buraya. Kasabadan dönerken dolmuşa binersek “Lojmanlarda ineceğiz” diyoruz. Çitlerin oluşturduğu sınır içinde istediğimiz yerde oynamamıza izin var. Arazinin sonunda ise gitmemizin kesinlikle yasak olduğu kocaman bir nehir akıyor. Bazen arkadaşlarımla çitlere dayanıp tehlikeye uzaktan bakmanın verdiği güvenli bir heyecan içinde, kenarları yabani meyve ağaçlarıyla çevrili bu delice akan nehri seyretmeye gidiyoruz. Birbirimize suda boğulma hikâyeleri uyduruyoruz. Sonra korku içinde evlerimize doğru tabanları yağlıyoruz.

Babamın dairesi de bu kocaman alanın içinde. Kapıda sekreteri olan büyük bir odası var. Ona da “müdür bey” diyorlar. Geçen gün kiraz toplamak için üzerine çıkıp kırdığım dal konusunda onu bilgilendirmek üzere dairesine gitmek zorunda kaldım. Babam, ağaçları, bitkileri, hayvanları sevip saymamız gerektiğini söyler her zaman. Onlarla birlikte yaşamayı mutlaka öğrenmemiz gerekiyormuş. Hayvanlar incitilmemeli, içlerinde ne var diye merak edilip kabukları kırılmamalı, derileri deşilmemeli, solucanlar nasıl çoğalıyorlar diye ortadan ikiye bölünmemeliymiş. Bütün bunları öğrenmek için kitaplar varmış. Merak edince açılıp onlar okunmalıymış. Tabii lüzumsuz yere çiçekler de koparılmamalı, hele bahar dalları asla kırılmamalı, kırılan dallar için “buduyordum elimden kaçtı” denmemeli, bunu işi bilenler zamanında yapmalıymış.

İşte o dediği, her zaman olmuyor. Nedense kirazlar dalların hep uzanamayacağımız taraflarında bulunuyor. Bu yüzden de bazen kazalar olabiliyor. O gün yine böyle bir kaza oldu. Ucundaki kirazlara ulaşmak için dalı fazla eğince bu defa kocaman bir parça koptu. Yoksa aldırılmazdım. Ama bu durum öyle aldırılmayacağım gibi bir şey değil, koca dalı yerde yatarken gördüğümde kendimi çok kötü hissettim. Neredeyse bir katil gibi... “Gidip bunu babama söylemem lazım” dedim arkadaşlarıma.

Daireye gidip işinin bitmesini beklemek için bir süre sekreterinin yanında uslu uslu oturdum, sonra odasına girdim. Babam beni dinledi, biraz düşündü, ciddi bir ifadeyle bundan böyle dikkat etmemi öğütledi. İnce dallara çıkmamam, yerdeyken de onları fazla eğmemem gerekiyordu. Aslında bunu defalarca söylemişti ama o kıpkırmızı kirazları görünce her şeyi unutuvermiştim. Belki bu defa unutmam, çünkü hiç bu kadar büyük bir dal kırmamıştım.

“Yerine başka bir dal gelecek mi?” diye sordum.

Görmediği için bir şey söyleyemezmiş ama pek ihtimal vermiyormuş.

“Ama budanınca yenisi geliyor” diye üsteledim.

Aynı şey değilmiş, budama biraz saç kesme gibiymiş, saçlar nasıl uzamaya devam ediyorsa o dallar da bilen biri tarafından usulüne uygun biçimde kesildiği için yeşerip canlanıyormuş. Büyük bir ihtimalle şimdi kırdığım dalın yeri boş kalacakmış ve izi belli olacakmış.

Üzülüp yüzümün asıldığını görünce toparlamaya çalıştı:

“Neyse, artık olmuş olanlar. Şimdi o dalı bizim odunluğa taşıyın. Ortada kalmasın bari. Akşam ne yapacağımızı düşünürüz” dedi.

Kabahatimi döküp saçmanın rahatlığıyla koşturup gittim. Arkadaşlarımla birlikte yerde yatan dalı çekerek odunluğa taşıdık. Tabii üzerinde tek bir tane bile kiraz bırakmadan...

Babamın harika tavsiyeleri olur her zaman. Yılan görünce zikzak yaparak koşmamızı söylemişti bir keresinde. O zaman bizi takip edemezmiş. Çünkü o ileri doğru sürünürmüş ve zikzak hareketini yapamazmış. Ormanda kaybolursak yukarı değil de aşağı doğru ilerlememizi de söylemişti.

“Yukarılar gitgide ıssızlaşır. Ama aşağı giderseniz mutlaka bir yerleşime ulaşırsınız.”

Annem bunların hayat bilgisi olduğunu söylüyor. Eğer hava güzelse hafta sonları ormanda pikniğe gideriz. Sağa sola dağılırken yönümüzü şaşırıp kaybolmamamız için bilmemiz gereken kurallar vardır. Bu da onlardan biri işte. Babam çok akıllı biridir. Bazen ayakkabılarımı boyarım, bana bunun için biraz harçlık verir. Söylediğine göre emeğin karşılığını vermek önemliymiş. Bir de artı değer meselesi var ki onu hiç anlamadım.

“Söylediklerimi anladın mı?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Kendini tutma, ağlamak istiyorsan ağla. Bu iyi gelir” dedi.

Neden ağlamam gerektiğini sordum. “İnsan çok sevdiği birini kaybedince ağlar, bu normaldir” dedi.

“Ama onunla ileride buluşacağımızı söyledin?” dedim.

Evet, buluşacaktık ama bu çok uzun zaman sonra olacakmış. Ben önce okullarımı bitirip bir meslek sahibi olarak hayata atılacak, sonra evlenip çocuk çocuğa karışacaktım, sonra torunlarım olacakmış, mutlu ve güzel bir hayat yaşayacaktım ve ondan sonra annemle buluşmanın zamanı gelecekti.

“O kadar bekleyemem” dedim.

Hayretle yüzüme baktı.

“Bekleyemez misin? Ne demek bekleyemem?” diye sordu.

“Gidip onu gittiği yerde bulacağım ve geri getireceğim” dedim.

Belleklerimize kazınmış pek çok ünlü dizinin senaryo yazarı, grafik tasarımcı Nilgün Öneş, *Ağlamak Yok!*'ta içe dokunan bir hikâye anlatıyor bize. Son sayfasını kapattığımız anda özlemeye başladığımız bir kahraman yaratıyor. Sahici duyguları olan, bizde de sahici duygular uyandıran bir roman...

tasarım edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 30

Şartlar no: 51540

ISBN 978-605-09-7131-6

9 786050 971316

Doğan
Kitap